

Lampo, Hubert (1990), *De prins van Magonia*. Roman. Amsterdam, Meulenhoff, Vijfde druk. Pocketeditie.

Een dun boekje van 82 bladzijden, evenwichtig verdeeld in twaalf hoofdstukken. Met de eerste hoofdstukken had ik moeite. Niet alles was altijd duidelijk. Ik ben na enige tijd opnieuw begonnen en toen ging het wel goed vooruit, zoals vaker het geval is.

Het is het verhaal van Alex een jongen met veel fantasie die in de Tweede Wereldoorlog een vriendelijke Duitse soldaat leert kennen die Willy heet en Prins van Magonia is of beweert te zijn. De jongen leert een joodse familie kennen. Op de dag dat de Engelsen zijn dorp intrekken ontdekt hij dat de joodse familie uitgemoord is. Hij is kwaad op zijn Duitse vriend maar die legt hem uit dat hij gewond is aan zijn been omdat hij als majoor in het Duitse leger in Warschau joden heeft willen redden en half neergeschoten is door de SS. Ze worden weer dikke vrienden, maar op dat moment komen verzetsmensen opdagen die de Prins van Magonia neerschieten.

Ik vond het op den duur wel spannend en bij de laatste bladzijden kreeg ik de tranen in de ogen. Dat overkomt me niet zo vaak.

Lampo heeft wel een lastige stijl waar je toch aan moet wennen. Een stijl met soms lange zinnen en met veel voorbepalingen en tangconstructies. Soms moet je een zin twee keer lezen. Aan het einde van deze bespreking geef ik enkele voorbeelden. Maar zijn metaforiek is goed.

Er komen – hoe zou het anders kunnen – enkele magisch-realistische elementen in. Zo is het niet duidelijk wat de jongen droomt en wat echt is. Er zijn tijdsprongen die niet kunnen kloppen, maar die er toch zijn. De jongen is kort voor de bevrijding nog in het joodse huis en even later is het een ruïne die al jaren een ruïne moet zijn compleet met roest en mos. De tuinman die voor de joden werkt, lijkt op Willy en is kreupel aan hetzelfde been (40). Wanneer de jongen binnendringt in de tuin van de joden verschijnt in een deur Saartje die hem welkom heet en hem verzekert dat ze hem verwachten (40). Hij verblijft, denkt hij, maar een paar uur in het joodse huis en toch is het al avond wanneer hij huiswaarts keert (53 vv.). De prins van Magonia is al jaren op zoek naar informatie over Magonia, maar zonder succes. Net wanneer hij het wil opgeven loopt in de bibliotheek een meisje tegen hem aan, laat haar boeken vallen en voilà, daar valt een boek open op een bladzijde met in het midden van de bladspiegel het woord Magonia (63).

Vanuit een 'bibliofiel' oogpunt is dit een waardeloos boekje want het is een vijfde (eigenlijk zesde) druk, maar het is een lief boekje dat mij ontroerd heeft en het neemt maar een halve centimeter in. Dus houd ik het.

Philip Vermoortel
04-2021

CITATEN

19: Het leek hem niet volstrekt duidelijk of de lucht nog melkwit was, met een laatste dunne wolkenluis bedekt, of reeds teerblauw, doch het water met zijn onder de nauwelijks merkbare bries ruig kabbellende oppervlakte had de kleur waarmee hij zich de Middellandse Zee voorstelde, ongeveer als dure vulpenhouderinkt.

27-28: Hij wist dat de soldaat de avond tevoren nog tot het donker was aan het mechanisme van de kleine sluisdeur had zitten sleutelen nadat hij vooraf, grinnikend van de binnenpret en of het niet op kon, een boordevol oliebliek over de overigens eenvoudige combinatie van tandraderen en stangen had leeggegoten.

35: Slechts uit voorzorg, om niemand wakker te maken door het gerucht van zijn stappen, liep hij op de tenen om de in het maanlicht een vervallen aanblik biedende herberg.

36: Maar tevens was hij er zich van bewust dat het op een drogreden neerkwam, een spontaan door hem verzonnen verhaal over de plicht die op hem rustte om de broer van zijn vader voor louter in zijn verbeelding bestaande gevaren te waarschuwen.